

Τώρα, λυγρός, με θλίψη κι' εγκαρτέρευση
ἀκολουθῶ τις σκέψεις μου καὶ μένω
μὲ τις πικρὲς ἐνθύμησες τῆς νιότης σου —
σὰν ἄνθος, τόσο πρόωρα κομμένο.....

Ὁ ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ

Η “ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ”

Η “ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ”

Κ' Η “ΘΕΟΔΩΡΑ”

Ἐνα κατ' ἑβδομάδα,
στὴν ὠρισμένη μέρα,
πάντα στὴν ἴδιαν ὥρα,
τρία βαπόρια ὠραία,
ἡ «Κλεοπάτρα», ἡ «Σεμίραμις» κ' ἡ «Θεοδώρα»,
ἀνοίγουνται ἀπ' τὴν προκυμαία
στὶς ἐννέα,
πάντα γὰρ τὸν Περαία,
τὸ Μπρίντζι καὶ τὸ Τριέσι,
πάντα.

Χωρὶς μανόβρες κ' ἔλιγμονς
καὶ διαταγμοὺς
κι' ἀνώφελα σφουρίγματα,
στρέφουνε σι' ἀνοιχτὰ τὴν πρόρα
ἡ «Κλεοπάτρα», ἡ «Σεμίραμις» κ' ἡ «Θεοδώρα»
σὰν κάποιοι καλοαναθρεμένοι
ποὺ φεύγουν ἀπὸ ἓνα σαλόνι
χωρὶς ἀνούσιες χειραφίτες
καὶ περιπέτες.

Ἄνοιγουνται ἀπ' τὴν προκυμαία
στὶς ἐννέα,
πάντα γὰρ τὸν Περαιά,
τὸ Μπρίντζι καὶ τὸ Τριέσι,
πάντα — καὶ μὲ τὸ κρῦο καὶ μὲ τὴ ζέσιτη.

Πάνε
νὰ μουντζουρώσουν τὰ γαλάζια
τοῦ Αἰγαίου καὶ τῆς Μεσογείου
μὲ τοὺς καπνοὺς των.

Πάνε
γὰρ νὰ σκορπίσουνε τοπάζια
τὰ φῶτα τους μέσ' τὰ νερά,
τὴ νύχτα.

Πάνε
πάντα μ' ἀνθρώπους καὶ μπαγκάζια...

Ἡ «Κλεοπάτρα», ἡ «Σεμίραμις» κ' ἡ «Θεοδώρα»,
χρόνια τώρα,
κάνουν τὸν ἴδιο δρόμο,
φτάνουν τὴν ἴδια μέρα,
φεύγουν σὴν ἴδια ὥρα..

Μοιάζουν ἐπάλληλοι γραφείων
ποὺ γίνανε χρονόμετρα,
ποὺ ἡ πόρτα τῆς δουλειᾶς
ἂν δὲν τοὺς δῆ μιὰ μέρα νὰ περάσουν
ἀπὸ κάτω της,
μπορεῖ νὰ πέση.

(Ὅταν ὁ δρόμος εἶναι πάντα ἴδιος
τὶ τάχα ἂν εἶναι σὲ μιὰ δλόκληρη Μεσόγειο
ἢ ἀπ' τὸ σπῆτι σ' ἄλλη συνοικία;)

Ἡ «Κλεοπάτρα», ἡ «Σεμίραμις», κ' ἡ «Θεοδώρα»
εἶναι καιρὸς καὶ χρόνια πάνε τώρα

τῷ βαρεμοῦ πὸν ἐνοιῶσαν τὴν τυράννια
γὰ περπατοῦν πάντα στὸν ἴδιο δρόμο
γὰ δένουνε πάντα στὰ ἴδια λιμάνια.

Ἄν ἤμουν ἐγὼ πλοίαρχος,
γαὶ — *si j'étais roi!* —
ἂν ἤμουν ἐγὼ πλοίαρχος
στὴν «Κλεοπάτρα», τὴ «Σεμίραμη», τὴ «Θεοδώρα»,
ἂν ἤμουν ἐγὼ πλοίαρχος
μὲ τέσσερα χρυσᾶ γαλόνια
κι' ἂν μ' ἄφηναν στὴν ἴδια αὐτὴ γραμμὴ
τίσα χρόνια,
μὰ νύχτα σεληνόφεγγη
θᾶβαζα τὴ μεγάλη μου στολὴ
— μὰ νύχτα σεληνόφεγγη
στὴ μέση τοῦ πελάγου —
θᾶνέβαινα στὸ τέταρτο κατάστρωμα
κ' ἐνῶ θ' ἀκούγονταν ἡ μουσικὴ
πὸν θᾶπταιζε σιῆς πρώτης θέσης τὰ σαλόνια,
μὲ τὴ μεγάλη μου στολὴ,
μὲ τὰ χρυσᾶ μου τὰ γαλόνια
καὶ τὰ χρυσᾶ μου τὰ παράσημα,
θᾶγραφα μὴν ἀρμονικότετη καμπύλη
ἀπὸ τὸ τέταρτο κατάστρωμα
μέσ' τὰ νερά,
ἔτσι μὲ τὰ χρυσᾶ μου,

ὄαν ἀσθηρὸ διάπυον,
ὄαν ἤρωσ ἀνεξήγητων θανάτων.

ΠΟΛΗ 1928

ΜΕΝΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ